tur pro communi ſpiratione, differente ſcilicet ab eſſentia ſecundum rationem. Non autem eſt concedenda illa propoſitio, Pater ſapit ſapientia genita, ſeu p eã ſapientiã, quã genit, ne filius q eſt ſapientia genita, videat eſſe cã ſapientię in patre. Ad dum quæritur, an filius ſapiens ſit ſapientia ingenita, concedi debet, eo, ꝙ ipſe eadem ſapientia ſapiens eſt, qua pater. Eſt enim ſenſus, ꝙ filius eſt de ſapientia ingenita. Concedit ẽt à qbusdã illa, filius ſapiẽs eſt ſapientia genita, uel ſeipſo: quod idem eſt, non tamen à ſeipſo. Eſt aũt una, eademq; ſapiẽtia patris ingenita, & genita ſecundum rem, ſecundum rõnẽ tñ differens. Hoc enim additũ, patris, facit ſapiẽtiã ſtare pro pſonis. Si uerò abſolutè ponit ſtat p eſſentia, ſicut, & de dilectione eſt cõſiderare. Vñ & ſicut in deitate eſt dilectio, q̃ eſt pater, & filius, & ſpũſſanctus, ſcilicet ipſa diuina eſſentia, & tñ ſpũſſanctus eſt dilectio, q̃ non eſt pater nec filius. nec tñ p hoc ſunt duæ dilectiones, ſed una tãtũ: ſic eſt & ſuo mõ de ſapientia. Deniq;, & diligere ſi capiat eſſentialiter, & idẽ eſt, qđ eſſe, tũc pater nõ diligit ſpũſctõ: ſed bñ, ſi capiatur notionaliter pro paſſiua ſpiratione. Tunc em̃ etſi idem ſit, quod diuina eſſẽtia ſm rẽ, nõ tamen ſecundum modum ſignificandi. Secus tamẽ eſt hic de ſapere, quod ſemper eſſentialiter capit.

Quamuis ſe genitor ſpiramine diligat almo.
Attamen is genito, non ſapiente, ſapit.

DISTIN. XXXIII. QVAE INCIPIT,
Poſt ſupradicta interius &c. epit.

¶Diuinarũ perſonarum proprietates ſunt ipſæ perſonæ, ſunt, & diuina eſſentia, ut paternitas eſt pater, & eſt diuina eſſentia. & ſic, & filiatio filius, & proceſſio ſpũſauctus. Nulla em̃ in diuinis poteſt eſſe diuerſitas nec cõpoſitio, ſed ob diuinæ naturę ſimplicitatem Deus eſt quicquid habet, ubi non repugnat relatiua oppoſitio. Fuerunt autem aliq, q hoc negantes, dixerunt ipſas proprietates non eſſe perſonas, ſed quaſi extrinſecus affixas, quaſi proprietates ſunt perſonæ. ideo eas non diſtingunnt. Sed hoc nõ ſequitur. Nã, & ſe ipſa res diſtingui poteſt ſeu determinari. Addunt aũt dicentes, ſi proprietates ſunt diuina eſſentia, ergo in eis perſonæ conueniunt, ſicut, & in eſſentia, ubi non attendunt repugnare relatiuã oppoſſitionem, Plenũ tñ horũ intellectum nemo mortaliũ habere põt, ſed ſtãdũ eſt in his ueritati fidei. Neq; ẽt ſequitur, paternitas eſt in eſſentia, ergo eſſentia generat, ut ipſi uolebãt Non enim eſt ibi determinando uel diſtinguendo, eam, ſicut eſt in perſona, cuius eſt generare.

Vni perſonę quod conuenit, omnibus apte
Conueniet modo ni dempta relata fient.

DISTIN. XXXIIII. QVAE INCIPIT.
Prædictis autem adijciendũ eſt &c. epi.

¶Per hoc, ꝙ in diuinis perſona ęſt idem cũ eſſentiam non eſt eadem res, quę generat, & generatur, ut hæretici volebant: quia etſi generans, & generatum in ſubſtantia conueniant, non tamen in perſonalitate: quia perſona, & eſſentia ſm rõnẽ differunt Etſi ẽt unus Deus dicatur tres perſonæ, ſicque una eſſentia trium perſonarũ, & tres perſonæ unius eſſentiæ. non tamen poteſt ſane dici unus Deus triũ perſonarũ uel tres perſonę vnius Dei, Per hoc em̃ ſignificaretur Deus in aliqua habitudine principij reſpectu perſonarum, quod nõ valet. Neq; ſimile eſt de eſſentia, quia ly Deus ſignificat in rõne principii effectiui, non autem eſſentia. Quòd autem patri attribuitur potentia, filio ſapiẽtia, & ſpũiſancto bonitas, q̃uis oẽs eadem potentia ſint & ſapientia, & bonitas. hoc ſit, ne pater impotens putetur, & filius inſipiens, & ſpũſſanctus tumidus, ut in humanis ſeu creaturis eſſe conſueuit. De nomine etiam homouſios notandum, ꝙ ad tempus propter hæreticos abolitũ, patefacta ipſius ſignificatione, in conſuetudinem locutionis eſt reſumptũ, ualet tm̃, id eſt, unius, & eiuſdem ſubſtantiæ. Nomina uero trãſlatiuè de Deo dicta, ut ſplendor, ſpeculũ, & huiuſmodi, intelligi debent ſecundum rationem tranſlationis, & ſimilitudinis eorum.

Perſonis eadem fuerit natura tametſi,
Eſt perſonarum candidus ordo trium.

DISTINCT. XXXV. QVAE INCIPIT,
Cumq; ſupra diſſeruerimus, &c. epito.

¶Scientia Dei ſiuę ſapientia, quamuis ſimplex ſit & una propter uarios tñ rerum ſtatus, & effectus multa ſortitur nomina, ut ſcilicet iam dicatur præſcientia, prout ſcilicet eſt de futuris, & omnibus iã bonis q̃ malis. iã diſpoſitio, inquantum eſt de faciendis iã prouidentia, inquantum eſt gubernãdorum: quæ, & pro diſpoſitione accipitur, licet interdum, & pro pſcientia accipiat. Sapientia uerò uel ſcientia eſt de oibus tã bonis, q̃ malis, præſentibus & præteritis, temporalibus, & æternis. Si autẽ nulla futura fuiſſent, licet tolleret præſcientia, diſpoſitio, uel prędeſtinatio, quo ad reſpectum, & anteceſſionẽ, quã ad futura important, non tamen quo ad eſſentiam, q̃ tali reſpectui ſubiicitur. Intuet autem Deus oẽ futurũ ut ſibi præſens, eo ꝙ omnia tã præterita, q̃ futura, ſicut. & præſentia ab ęterno in Dei fuerunt ſcientia.

Nomina multa, Dei tenet una ſcientia, rerum
Quod ſplendens uarijs efficit ordo modis.

DISTINC. XXXVI. QVAE INCIPIT,
Solet hic quæri &c. epit.

¶Oĩa à Deo cognita ſunt quidẽ in eius ſcientia nõ tñ illa oĩa dici debẽt eſſe in ipſius eſſentia. Multa em̃ ſcit, q̃ eſſentia eius nõ ſũt. Deus ẽt aliquo mõ cognoſcit bona, quo nõ cognoſcit mala: q̃ ſcilicet in eo eſſe nõ poſſunt, cũ illa ſolũ in eo eẽ dicant, ad quæ in rõne principij ipſe ſe habet, qualia nõ ſunt mala, q̃ nec ipſe approbat, Deniq; etſi oĩa, q̃ ſunt de Deo, poſſunt dici ex ipſo, nõ tñ ecõuerſo, oĩa quæ ex ipſo ſunt, de ipſo dici poſſunt, ut patet de creaturis: quæ quidem ex ipſo ſunt, quia ab eo factæ: non autem de ipſo, quia non de ſua ſubſtantia.

Nouit multa Deus, quę eſſentiæ ineſſe negantur.
Nouit non eodem, quo bona, praua modo.

DISTIN. XXXVII. QVAE INCIPIT,
Et quoniam demonſtratum eſt &c. epit.

¶In oĩbus gñaliter rebus Deus eſt pſentialiter, potẽcialiter, & eſſentialiter, ſine tñ ſui definitione, eſt, & id oĩ loco ſine circũſcriptione, ĩ oĩ ẽt tẽpore ſine mutabilitate. Inſup eſt in ſctĩs ſpecialiter, & excellẽtiùs, ſ. p gratiã ſuã. Excellẽtiſſimè aũt eſt ĩ hoĩe Chr̃o, in quo plenitudo diuinitatis corporaliter inhabitat. Eſt ergo vbiq; p eſſentiã, ſed ĩ ſolis bonis habitat p gratia. Priuſq̃ aũt res aut ſctĩ eſſent, Deus q nullius eſſet, æque ut mõ in ſe habitauit. Neque tñ p hoc, ꝙ Deus pſens eſt in rebus ẽt immundis, maculat ſicut nec ſpiritus humanus à corpore leproſo, nec à rebus fœdis radius ſolaris. Et quãuis Deus eſt vbiq;, & in oĩ tpe, nec tñ tpalis eſt, nec localis: qa nec ſubeſt motui, nec loco terminat nec cir-